

Επιδοτούμενη θανατική ποινή

Ακόμη ένα παραδοσιακό καΐκι θανατώθηκε. Ένα έγκλημα που έχει επιδότηση και υπευθύνους. Καρέ καρέ μια διαδικασία οδυνηρή για όλους τους πολίτες της ναυτικής Ελλάδας. Η παραδοσιακή ξηλοναυπηγική πνέει τα ριόσθια στο όνομα μιας ανεξήγητης «προόδου»

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΣΤΕΦΗ ΑΡΕΛΗ

«**Ε**πιδοτούμενη καταστροφή της υλικής πολιτιστικής μας κληρονομιάς». Η φράση αυτή έχει εντυπωθεί στο μυαλό μου. Σε μια πρόταση όλες οι διαστάσεις του αποτρόπαιου εγκλήματος. Αλλά πώς να ξεκινήσω να γράφω ένα τέτοιο κείμενο; Υπάρχουν λόγια να περιγράψουν το θέμα; Τι να γράψω για ένα θέμα που μόνο ντροπή, θλίψη και θυμό με γεμίζει... Χρονικό ενός επικείμενου αποτρόπαιου εγκλήματος, μιας νομοθετημένης πράξης που στερείται παντελώς λογικής. Επιδοτούμενο σπάσιμο ή κόψιμο ή απόσυρση αλιευτικού σκάφους. Έχει σημασία ο τίτλος; Όχι. Καταστροφή και θάνατος το αποτέλεσμα. Μα πώς να ξεκινήσω και τι να πρωτοπώ; Για τις

παράπλευρες απώλειες πέρα από την καταστροφή ενός ακόμη παραδοσιακού σκαριού; Για τη ναυπηγική εμπειρία που χάθηκε και δεν μεταλαμπαδεύτηκε; Για τις θέσεις εργασίας αλιεργατών και πληρώματος που εξέλιπαν; Για την απαξίωση της πρώτης ύλης, του ξύλου, που δεν ανακυκλώθηκε; Για την έλλειψη σεβασμού στην ίδια την προπατορική ναυτοσύνη; Από τούτες τις ψαρόβαρκες δεν γεννήθηκε η ναυτική Ελλάδα; Με τη σειρά λοιπόν η καταγραφή. Έτσι όπως τα είδα, όπως τα έζησα, όπως τα άκουσα και τα κατέγραψα, χύμα και μπερδεμένα από την προηγούμενη μέρα, όταν αφαιρέθηκε ο μηχανολογικός εξοπλισμός, μεχρι τη στιγμή που θρυμματίστηκε το τελευταίο μαδέρι. Τότε που δεν άντεξα να κοιτάξω

πίσω. Οχτώ ώρες κράτησε όλη τη διαδικασία. Το σπάσιμο ούτε μια ώρα. Εικόνες βίαιες, βάρβαρες, ταπεινωτικές για τη ναυτική μας κληρονομιά. Ένα ακόμη καΐκι που επιδοτήθηκε για να καταστραφεί. Μην ψάχνετε λογική, δεν υπάρχει.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΡΙΝ

Πρωί πρωί απέικο στο λιμάνι, εκεί στο ψαροχώρι, έφτασε, λέει, η προτελευταία μέρα του καϊκιού. Αποδείχτηκαν βάσιμες οι έρπουσες φήμες περί κοινοτικών επιδοτήσεων. Διορία, λέει, μέχρι το τέλος της βδομάδας του δίνουν οι αρμόδιοι των γραφείων. Το αργότερο τότε πρέπει όλα να έχουν τελειώσει. Και αύριο τελειώνει η βδομάδα. Κι εγώ, που δεν πιστεύω στα θάματα, παρακαλάω να γίνει ένα την ύστατη ώ-

ρα. Σκέφτομαι πως είναι απλά ένα κακό όνειρο, καθώς αντικρίζω το σκαρί αγέρωχο και ανυποψίαστο να περιμένει... Σήμερα πρέπει να βγει ο μηχανολογικός εξοπλισμός, τα υδραυλικά συστήματα, το βίντζι. Απογύμνωση, σαν να του ξεριζώνεις την καρδιά. Και η τσάπα παρούσα. Αυτή άραγε θα το σπάσει αύριο; αναρρωτιέμαι. Παρόν το φορτηγό, παρόντες όλοι μας. Και αρχίζει το ξήλωμα. Γοργά, σιωπηλά. «Κοίτα να δεις, όταν είναι για καταστροφή, όλα γίνονται αμέσως, στρωτά, δίχως απρόοπτα» η κοινή διαπίστωση όλων. Σαν να θέλουμε όλοι –και το καΐκι αντάμα– να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα ετούτο το μαρτύριο. Αντί καλημέρας η ερώτηση στην караβοκύρισα: «Πονάει;» «Πολύ».

